

Dan Sociu

Filme românești

povestiri

POLIROM
2024

Cuprins

Chirilice	7
Bîzdîgăanii	10
Acoperiri cu dublu pretext	18
Șobolani	24
Buddha zilei de marți, deși era sîmbătă	27
Proasta absolută	32
A venit colegul	35
Cinci stele	38
Cristal	44
Iluminare	48
Mercur retrograd	53
Hipnoze	57
Joker	65
<i>Ferbat și Șirin</i>	74
Spovedanie	78
Terapie	92
Stăpînul lumii	120

Iluminare

Andrei se întâlnește în parc cu Ștefan și Diana, o femeie rasă în cap. Se știe cu Ștefan din adolescență, Ștefan o știe pe Diana din tinerețe, toți trei au o istorie de experimente cu droguri și alcool, experimente zilnice, serioase, întinse pe decenii. Acum, că au peste 40, s-au dat pe regimuri și terapii, încearcă să se recupereze.

— Practic budismul la o sală în Giulești, spune Diana.

— E avansată, o laudă Ștefan.

— Aș zice iluminată, spune Diana, fără să zîmbească.

— Și eu sînt iluminat! strigă Andrei, entuziasmat, deși intenția e una răutăcioasă, să-i strice unicitatea femeii.

Femeia se simte atinsă în unicitate și răspunde, sceptică:

— Da, bravo, dar nu știu, depinde ce înțelegi prin iluminare.

— Ce înțelegi și tu, probabil, îi spune Andrei.

Diana e iritată, încearcă să-și păstreze calmul. Ștefan intervine, împăciuitoare:

— Fiecare definește în felul lui.

Acasă, Andrei numai ce intră pe ușă, se lasă pe canapea și îi și povestește Mariei, iubita lui de 22 de ani, o fată cu o istorie de experimente cu droguri și alcool de peste șapte ani, și ea la regim și abstenență:

— Deci Ștefan a venit cu o prietenă și la un moment dat zice că e iluminată. Și eu că da, și eu, repede, să mă distrez. Să vezi ce față a făcut, nu i-a convenit.

Așteaptă să vadă zîmbetul, numai că Maria e serioasă.

— Dar ai înțeles, nu? Comedia e că, dacă s-a iluminat, de ce-ar fi așa orgolioasă...

— Da, am înțeles. Dar tu nu ești iluminat.

I-o zice cu un fel de ciudă și îl privește direct în ochi. Andrei se înciudează și el:

— Ba sînt.

— Ba nu ești.

— De ce adică nu sînt, poate sînt.

— Nu ești, înjuri, țipi, ești rău.

— Numai cînd sînt călcat mult pe coadă.

— Ești rău.

— Nu sînt, mă apăr. Iluminare nu înseamnă să fii bleg.

— Dar tu nu ești iluminat.

Andrei simte cum clocotește. În ultimele săptămîni s-au tot certat. Ea e dintr-o familie cu bani și el a închiriat apartamentul unde stau, plătește o chirie mai mare decît își permite, doar că e un loc drăguț, să-i placă ei. O roagă de o sută de ori pe zi să nu-și mai pună sticla de suc desfăcută pe marginea de lemn a patului, că nu vrea să dea cinci milioane pe o saltea nouă. Și ea nu-l ascultă. Andrei boxează toată ziua tastatura laptopului să facă bani și ea îi reproșează că nu stau mai mult împreună, că intră pe Facebook în loc să fie cu ea. Dar el așa lucrează, așa merge mintea lui, face pauze dese, să nu se plictisească, doar că trebuie să rămîna la laptop. Și e și frig, primarul n-a dat căldură. Andrei simte că

nu mai poate exprima toate astea prin vorbe, că, orice i-ar zice, ea nu ascultă. Ia o pernă și i-o aruncă fetei în față. Maria vine spre el și-i trage un șut în coaie. Încă e încălțată cu bocancii. Andrei nu reacționează, nici măcar nu arată că-l doare, deși-l doare. Maria se enervează, îi ia ochelarii de pe nas și-i aruncă în perete.

— În pizda mă-tii, n-am bani să-mi iau alții! strigă Andrei.

Îi trage o palmă, o reglează cam la jumătate din cât ar putea să dea, dar să se simtă totuși. E prima oară când dă o palmă unei femei și ea primește prima oară o palmă. E prima oară când simte agresivitate fizică. Când era mică, nu prea avea prieteni să se joace agresiv, pe străduța ei erau numai vile și copii cumiți. Deși unul a început să-și mai bată mama când a crescut, după ce tatăl, chirurg, a fost închis pentru corupție. Se juca singură în casă, mai avea accidente la schi, știa ce e durerea, nu și agresivitatea.

Începe să scîncească ascutit, panicată, ca maimuțelele când se apropie tigrul. Pare să nu mai poată respira. Andrei simte deodată

amenințarea linșajului, presimte că o să audă vecinii, o să intre peste ei și o să fie linșat, ca abuzator, ca animal turbat. Deschide repede telefonul, nu știe ce face, e un instinct, pornește camera video. O apropie de Maria.

— Ce faci?! Mă filmezi?! Eu plîng și tu mă filmezi!

A țipat ca niciodată. N-a auzit niciodată la ea furie reală, din străfunduri. E și ea încântată:

— Ai auzit ce tare am țipat?! zice și zîmbește.

Ochii mari i se luminează.

O lună nu mai vorbesc unul cu altul, pe urmă, într-o seară de iarnă, când ea doarme în brațele lui, pe canapea, Andrei se uită pe geam la viscol, vede cum vîntul scutură pe sîrmă chiloții uriași, înghețați, ai vecinei, îi smulge și-i duce departe, peste vîrfurile copacilor uscați.